

Tessa Randau

LES,
ČTYŘI OTÁZKY,
ŽIVOT
A JÁ

O jednom setkání,
které všechno změnilo

KAZDA

Tessa Randau

LES, ČTYŘI OTÁZKY, ŽIVOT A JÁ

O jednom setkání,
které všechno změnilo

S ilustracemi Ruth Botzenhardtové

KAZDA

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o., v roce 2023.
Nové sady 2, 602 00 Brno
www.knihykazda.cz
info@knihykazda.cz
tel.: +420 725 518 237

Elektronické vydání:
Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.
Všechna práva vyhrazena
Datum poslední aktualizace: duben 2023
Formát elektronické knihy: EPUB
ISBN 978-80-7670-094-9
Vytvoření elektronické verze PureHTML.cz, 2023

Papírové vydání:
Původní název: *Der Wald, vier Fragen, das Leben und ich – Von einer Begegnung, die alles veränderte* od Tessy Randau

© 2020 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, Munich/Germany
Toto dílo zprostředkovala Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D-69469
Weinheim www.dtv.de

1. vydání

Překlad: Martin Richter
Jazyková redakce: Lucie Peláková, Hana Knebllová
Návrh obálky a ilustrace: Ruth Botzenhardtová | buxdesign, Mnichov
Sazba a úprava obálky: ARTEDIT, spol. s r. o., Praha
Tisk a vazba: TNM s.r.o., Poděbrady, Česká republika

ISBN: 978-80-7670-104-5

Naše knihy dodávají na trh Euromedia Group, Infinity Zoom, Kosmas,
Pavel Dobrovský – BETA, Pemic Books a KARAVELA.
Knihy lze zakoupit v knihkupectvích nebo výhodně přímo u nakladatele
na www.knihykazda.cz.

*Mým rodičům,
s láskou*

SETKÁNÍ

Kolikrát jen jsem si lámala hlavu nad tím, co mě tam ten den přivedlo. Bylo to slunce, které po dlouhé době svítilo tak intenzivně, jako by se vrátilo léto, a vzbuzovalo ve mně pocit, že je všechno možné? Nebo to byl ten okamžik před dvěma dny, kdy jsem se najednou rozbřečela na podlaze v kuchyni, mezi tisíci drobky a oranžovými skvrnami od mrkvové kaše? Nebo to snad bylo ono napětí, které jsem cítila v hrudi, když jsem nasedla do auta a spěchala z práce, abych mohla rychle zajet vyzvednout děti z jeslí a ze školy? Matně si vzpomínám, že jsem zavolala chůvě a požádala ji, aby je vyzvedla ona. Předstírala jsem, že ještě musím na důležitou schůzku. „Možná nestihnu dorazit včas,“ dodala jsem. Pak jsem odjela, aniž bych tušila, kam vlastně směřuju.

Zaparkovala jsem auto a dlouho jsem kráčela po úzké cestě lemované vysokými listnatými stromy. Nad hlavou mi šuměla červenohnědá klenba z listů. Zlatavé paprsky odpoledního slunce pronikaly korunami stromů a zalévaly okolí teplým světlem. A pak se objevila. Moje mýtiny. Starý vykotlaný dub, do jehož silného kmene jsem kdysi pracně vyryla své iniciály, rozpínal mohutné větve, jako by mě chtěl přivítat. Mírný vánek si pohrával se žlutými listy, které se snášely k zemi, jako by tančily. Pod stromem ještě stála stará lavička, sice trochu zchátralá, ale stále celá. Nic se tady nezměnilo. Byl to kousíček země, který jako by existoval mimo čas. Měla jsem pocit, jako bych se vrátila domů.

Posadila jsem se na lavičku a pohládila drsné dřevo, které pokrýval lišejník. Příjemně hrálo. Proč jsem tu tak dlouho nebyla? Jak je možné, že se tohle místo na tolik let vytratilo z mého života? Najednou mě přepadl hluboký

smutek a oči se mi zalily slzami. Co to jen se mnou bylo? Proč mě v poslední době dokázaly rozhodit úplně maličkosti? Proč jsem byla neustále podrážděná a příliš rychle jsem se naštvála? Zrovna ráno jsem pořádně vynadala nové kolegyni, která mi omylem poslala špatné údaje. Jednalo se o maličkost, ze které bych normálně nedělala žádnou velkou vědu.

Pozorovala jsem slunce, které se právě dotklo obzoru, a povzdechla si. Možná jsem byla jen unavená a nevyspalá. Předešlou noc jsem se budila téměř při každém zakašlání našeho malého syna. A také noci předtím byly příliš krátké, protože jsem po ulehnutí do postele dlouho bděla a přemýšlela o svém novém pracovním projektu.

„Až se vrátím domů, nechám všechno prostě plavat a půjdu spát hned po dětech,“ rozhodla jsem se. Stačilo mi pomyslet na spánek a hned jsem se cítila trochu líp.

„Kromě toho zoufale si potřebuju udělat volno,“ proběhlo mi hlavou. Toužebně jsem vzpomínala na velkou sedací soupravu v našem obývacím pokoji, která teď sloužila hlavně jako skákací hrad. Jak by bylo krásné, kdybych si na ni konečně zase v klidu sedla a přečetla si detektivku, aniž by mě někdo vyrušoval. Nebo si odpočinula v sauně, zatímco by mě zahalovala uklidňující pára. Nebo si zašla na večeři s kamarádkou Hedvikou. Dala si dvě nebo tři sklenky vína, dobře si popovídala a starosti jednoduše hodila za hlavu. Jak moc mi to chybělo.

Povzdechla jsem si. Znovu jsem si uvědomila, jak moc mi chybí mé nejlepší kamarádky. Já, Magda, Andrea, Hedvika jsme od páté třídy tvořily nerozlučný čtyřlístek. Ale život nás později rozdělil. Teď bych musela cestovat přes půl republiky, kdybych chtěla vidět Magdu. Andrea to dotáhla až do Ameriky. A s Hedvikou jsem se vídala pouze málokdy, i když jsme bydlely ve stejném městě. Naposledy jsme se potkaly asi před třemi měsíci, když měla narozeniny. Ani jsme si příliš často nevolaly.

„Konec sebelítosti!“ Vzpamatovala jsem se a hřbetem ruky si otřela slzy. Pak jsem z kabelky, kterou jsem si položila na lavičku vedle sebe, vylovila mobil a napsala: „Ahoj Hedviko, chybíš mi! Co takhle dámská jízda? Moc ráda bych tě zase viděla.“ Pak jsem připojila rozesmátého smajlíka a cítila jsem, že i můj obličej se trochu rozjasnil. Klikla jsem na odeslat, opřela se a zavřela oči.

Čtyři hodiny odpoledne. Přišla jsem přesně na čas. Lehkým krokem jsem vystoupala po úzkém schodišti na malou terasu. Většina stolů už byla obsazená, ale Hedviku jsem u žádného neviděla.

„*Ciao bella*,“ pozdravil mě Luigi, který právě vycházel ven s plným táčem. „Jak se máš?“ zeptal se mě, zatímco pokládal dvě latté macchiato, zmrzlinový pohár se šlehačkou a velký kus dortu na světlý dřevěný stůl, u něhož seděl šedovlasý pár. „*Prego*,“ řekl a pak se ke mně znovu otočil. „A tebe usadíme sem.“ Poodešel k malému stolku u kraje terasy, odkud byl nádherný výhled na řeku.

„Děkuji,“ řekla jsem a posadila se. „Je moc fajn tady zase být!“

„Už víš, co si dáš?“ zeptal se Luigi a vytáhl bloček na objednávky.

„Počkám na Hedviku. Měla by sem dorazit každou chvíli.“

„To je od tebe hezké,“ podotkl Luigi a mrkl na mě. „V tom případě to asi zase bude Pohár přátelství, *si*?“

„Kdo ví,“ odpověděla jsem a při té představě se usmála.

Luigiho podnik jsme s Hedvikou znaly už od svých školních let. Tuhle malou, útulnou kavárnu tehdy právě otevřel a my jsme sem často chodívaly i s Magdou a Andreou. Protože jsme tak tak vystačily s kapesným, většinou jsme všechny čtyři dlabaly lžičkou obrovský krokantový pohár se šlehačkou, který Luigi kdysi z legrace překřtil na „Pohár přátelství“.

Opřela jsem se. I dnes časný podzim předváděl svou nejkrásnější tvář. Pod malou terasou se vinula řeka, na jejíž březích si zástupy lidí užívaly poslední sluneční paprsky. Pěšky, na kole nebo na in-line bruslích. Listy vysokých stromů, které po obou stranách lemovaly řeku, se už zbarvily do různých odstínů červené, žluté, zelené a hnědé. Chvilku jsem pozorovala labradora, který nadšeně zas a znovu skákal do vody, aby svému páníčkovi přinesl odhozený klacek, a pak jsem se podívala na hodinky. „Kde ta Hedvika vězí?“ zeptala jsem se nervózně sama sebe. V šest hodin jsem musela zase odjet a vyzvednout děti.

Už pár dní jsem se v duchu modlila, aby některé z našich dětí náhle neonemocnělo, a my proto nemusely setkání odložit. Bylo dost těžké najít tenhle termín. Od chvíle, kdy jsem Hedvice poslala zprávu z lavičky v lese, uplynuly dva týdny, během nichž jsem se těžkopádně probíjela každodenními povinnostmi.

Dvacet minut po čtvrté. Napadlo mě, jestli Hedvika neuvázla v dopravní zácpě. Vytáhla jsem mobil z kabelky, kterou jsem měla položenou na prázdné židli vedle sebe, a napsala jsem: „Kde jsi? Je všechno v pořádku?“

Za deset vteřin přišla odpověď: „To ne!!!! Ono je to dneska??? Napsala jsem si to na příští středu. Promiň, zlatíčko! Budeš taky moct? Objímám tě. Hedvika.“

Za půl hodiny jsem dorazila ke staré lavičce. Ruce a nohy jsem měla těžké, jako bych s sebou celý den vláčela obrovský náklad. Posadila jsem se a pohlédla nad sebe. Poslední paprsky odpoledního slunce měly ještě dost síly, aby korunu starého dubu rozzářily dozlatova. Pomalu jsem se opřela a zavřela oči. Cítila jsem, jak se mi vítr něžně otírá o ruce, a poslouchala jsem štěbetání ptáků, které ke mně doléhalo z korun stromů. Moje tělo bylo postupně stále lehčí a víčka mi těžkla. Zdálo se mi, že mě zvuky lesa odnášejí někam pryč.

„Krásné místo, vidíte?“ ozval se náhle cizí hlas. Leknutím jsem sebou trhla a otevřela oči. Na lavičce vedle mě seděla stará žena se šedivými vlasy a přátelsky se na mě usmívala. Kde se tu najednou vzala? Neslyšela jsem ji přicházet.

„Nenechte se rušit,“ řekla. „Občas si tu jen tak sednu, abych trochu přemýšlela.“

Na okamžik jsem pocítila nutkání vstát. Nepřišla jsem sem hledat společnost. Naopak. Ale možná že ta stará žena zase odejde, když zjistí, že si nechci s nikým povídat. Demonstrativně jsem znovu zavřela oči a poslouchala, jak v houští šramotí nějaký pták.

„Vy něco hledáte,“ ozvala se znovu do ticha. Znělo to spíš jako konstatování než jako otázka.

Přesně tak, klid, odpověděla bych nejraději, ale ovládla jsem se a znovu otevřela oči.

„Jak jste na to přišla?“ zeptala jsem se místo toho a prohlížela si ze strany svou sousedku na lavičce. Šedé vlasy měla sčesané dozadu a pevně stažené do drdolu. Pod prostými bílými lněnými šaty, které jí sahaly až ke kotníkům, se rýsovalo štíhlé, šlachovité tělo.

„Jen jsem měla takový pocit,“ odpověděla.

Znovu jsem zavřela oči. Byla jsem unavená. Nekonečně unavená.

„Tohle místo jsem měla ráda už jako dítě...“ zaslechla jsem po pár minutách znovu její hlas vedle sebe. Už jsem doufala, že ta cizí žena opět zmizí tak tiše, jako se tu objevila. Místo odpovědi jsem jen něco tiše zamručela.

„... a také jako dospělá jsem občas zašla právě sem, když jsem nevěděla, co bych měla dělat dál.“

„A pak?“ Otevřela jsem oči a pohlédla na ni. Později jsem se často ptala sama sebe, co mě v tu chvíli přimělo položit tuhle otázku. A jak by můj život pokračoval, kdybych to neudělala.

Stará žena se sehnula a zvedla list, který právě spadl na zem.

„Byly doby, kdy jsem se cítila jako list ve větru. Jako bych se bezhlavě řítila vzduchem, aniž bych tušila, jak můžu nad sebou znovu získat kontrolu.“

Naskočila mi husí kůže. Své pocity bych nedokázala popsat lépe.

„Přitom navenek,“ pokračovala, „všechno vypadalo dobře: měla jsem dvě malé děti, hodného manžela, zajímavou práci.“ Na chvíli se zarazila a zadívala se do dálky, jako by něco vyhlížela na obzoru. „Ale v mém nitru to vypadalo jinak. Byla jsem tak unavená, tak prázdná. Všechno bylo vyčerpávající – i to krásné. Nevěděla jsem, co bych měla změnit. A to mi nahánělo strach. Znáte to?“ zeptala se po krátké odmlce a zadívala se na mě.